Podle pověry se o Velikém pátku otevírají poklady. Poklady ale nejsou jen sbírka zlata, stříbra a drahého kamení, jsou to i jména, na které se zapomnělo, zapomíná, či se o nich neví. V dnešní době výroby "celebrit", zaplňujících obrazovky a stránky bulvárů, se hledání jmen pokrytých prachem času či nezájmem médií zdá většině lidí jako směšné počínání.

Trampové by měli znát jméno František Bidlo (1895 až 1945). Současníci ho znali spíše jako Frantu.Byl to chudý nedostudovaný kluk, který se ve Vídni vyučil kloboučníkem a tím jeho vzdělání skončilo. Jenže Bidlo patří k nejlepším kreslířům a ilustrátorům, které české kotlina nosila na svém povrchu. Trampský Trn si nelze představit bez karikatur a obálek Franty Bidla. Neznám lepší ilustrace knihy Emila Vachka Bidýlko, než jsou ilustrace Bidlovy. Byl levičák, určitou dobou kreslil i do Rudého práva. Není jasné, jak by se jeho osud vyvíjel po německé okupaci, kdyby Bidlo v květnu 1945 nezemřel těsně před osvobozením Prahy na tyfus, který dostal jako vězeň v Terezíně.

Franta Bidlo ilustroval mimo jiné i knihu Franty Sauera - Kysely Pašeráci. Franta Sauer (1882 až 1947) nepatří mezi spisovatelskou elitu. Kniha Pašeráci je však velmi dobrým dokumentem o anarchistickém hnutí před První světovou válkou. Další plastickou ilustrací doby je Sauerova kniha Franta Habán ze Žižkova. Bauer, kamarád Jaroslava Haška, byl prvním vydavatelem a distributorem sešitových Osudů dobrého vojáka Švejka. V dnešní době je diskutováno stržení Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí organizované právě Sauerem. Kdo chce vidět, jak Sauer vypadal, uvidí jej v Povídce o Juraji Čupovi ve filmu Čapkovy povídky režiséra Martina Friče z roku 1947. Ten dlouhán, který se obejme s Paĺo Bielikem, je Franta Sauer.

Jsou spisovatelé, kteří za celý život nevydali jedinou knihu. Mezi takové patří i Jan Hanč (1916 až 1963). Vlastně to není ale úplná pravda, protože Hanč vydal dvě knihy o lehké atletice, kterou provozoval a později i trénoval. Hanč, příslušník skupiny 42 (byli v ní například malíř Kamil Lhoták či literáti Josef Kainar, Jiřina Hauková či Jiří Kolář) psal v podstatě celý svůj život prakticky jen do šuplíku s výjimkou několika publikovaných próz v časopisu Tvář. Hanč o básnické tvorbě napsal: Básník má pouze dvě možnosti. Buď nalévat čisté víno, anebo mlčet. Obojí je nesmírně těžké. Třetí možnost, nalévat patoky, zdá se být nejsnazší, není to však možnost, je to zrada a zběhnutí. Zrada a zběhnutí z čeho? Pro toho, kdo se blbě ptá, není odpovědi!

Souhrnné dílo toho velkého básníka a spisovatele si lze přečíst v knize Události, vydané v roce 1995 nakladatelstvím Torst.

Takových zakopaných pokladů lze objevit celou řadu, a to nejen v minulosti. Mezi typické ukryté poklady patří básník, spisovatel, textař a duchovní otec Sdružení Krychle Milan Jablonský. Karel Poláček kdysi napsal, že Švejk se sotva dostane do školních čítanek. Poláček neměl pravdu a věřím, že se jednou budou děti učit v hodinách literatury o básnících Krychle, o Milanu Jablonském, Františku Vlčkovi a dalších jménech, známých dosud jen úzkému okruhu lidí.

Každý poklad čeká na svůj Velký pátek. Záleží jen na našem vnímání a citu, aby ten Velký pátek přišel.